DAMERNAS värld

Nr 42 1952
LÖSNUMMERPRIS
50 öre
Norge 1:—
Danmark 85 øre
Finland 50 Mark

Sid 32

En fanfar i färg från Schiaparelli — skarplila tältulster med accessoirer i kapellgrönt

Foto: Rouchon

Okt

Hur jag träffade henne

Forskningsresanden Rolf Blomberg berättar sin kärleks historia — tragisk, romantisk, kuriös på samma gång.

Nej, nej, kalla mig inte upptäcksresande, utbrister han med ett långt indignerat och generat ögonkast, skuggat av världens längsta ögonfransar.

Föreställer man sig inte alltid Livingstone och de där andra upptäckarna med uppflåkta skjortor, tatueringsdrade armar och ärrig hy av sjukdomar och indianöverfall? Men Rolf Blomberg är ingenting av det där. Hans yttre är rena förräderiet mot den klassiska djungelforskartypen. Det är en brunbränd lebeman som lutar sig mot marmorbalustraden i det stocksundska föräldrahemmet iförd en skjorta så oklanderligt vit att det gör ont i ögonen, kostym i raffinerat pärlgrått, blåsvart hår och välvårdade händer. På sin höjd skvallrar de stora, mörka ögonen om dysenteri och malaria — men de gör honom bara demonisk och spännande.

Med stigande förvåning hör man honom berätta om sina senaste tre år i Sydamerikas sugande djungler, där han filmat fauna, samlat material för museer och zoo-trädgårdar över hela världen och försökt kartlägga primitiva eller utdöda kulturer — tre år i otillgängliga urskogstrakter med ett fruktansvärt pressande klimat och med vildar som än i dag är både krigiska och blodtörstiga.

— Har ni hört talas om aucaindianerna? kastar han fram medan han tar ett par stora kliv in mot sitt skrivbord, belamrat av manusbuntar, bilder, negativ och en ros i spröd vas som uppvaktning åt ett porträtt av ett exotiskt kvinnoansikte.

— I hela mitt liv har jag velat komma i kontakt med dem. Jag har riskerat livhanken många gånger för att lyckas med det.

Han skickar ivag ett snett ögonkast och rafsar bland bilderna.

— Det är några stammar av vildar som lever djupt inne i djunglerna, spritt nakna och med vapen och redskap i stenåldersstil. På sätt och vis är de ytterligt skygga för omvärlden. De drar sig undan alla försök till fredlig kontakt. Men *kan* de komma åt några vita... så överfaller de dem och dödar dem hänsynslöst och bestialiskt.

Det världsbekanta oljebolaget Shell grävde efter olja i djungeln under ett par år, (projektet är alldeles nyligen nedlagt sen det visat sig att det inte fanns så mycket som en deciliter olja att hämta) och de röjde mark, anlade flygfält och jätteförläggningar med egen polispersonal. De försökte komma i fredlig kontakt med vildarna men lyckades aldrig. En dag hittade man däremot en polis och en kock genomborrade av 21 spjut i ett nedblodat djungelsnår barn något 100-tal meter från campen!

Att höra Rolf Blomberg berätta om djungelåren, är som att ena minuten lyssna till en kunnig forskare, vetenskapare, sociolog — i nästa till en vän av skepparhistorier. Man vet inte vad man skall tro.

— Är man hygglig och all right därnere, återtar han och grimar ett gnistrande solvargsleende, så kan man i alla fall lita på många andra stammar av indianer. Men till och med jibaroindianerna — en hygglig sort som jag tog med mig på mina expeditioner — begår blodsdåd mot de vita ibland. För några år sen hittade man en hel trupp försvunna soldater nerstuckna till sista man i en dalsänka.

(Forts. på sid. 58.)

Hans hustru på exkursion i Anderna.

Med en del av den oskattbara keramik han hemfört.

På begäran

Hjälp oss att ordna höstens fina middagar, ber våra läsarinnor i brev och telefon, och här kommer DV:s förslag till en koncentrerad representationsvecka.

Recept: Märta Zätterström.
*Arrangemang och matlagning: Alli Holling. Alla med * utmärkta rätter är prövade och upplagade.*
Foto: Kerstin Bernhard.

Vi har komponerat två middagar och två luncher som kommer tätt på varandra i samma vecka så att maten åtminstone delvis kan inköpas i större mängd och användas på olika sätt. Detta är både ekonomiskt och arbetsbesparande. Och dessutom är det roligt att anslå en vecka till gäster, fest, representation och god mat.

Nu till maten. Skogsfågeln är i år tyvärr fridlyst och därför bygger vi upp dessa middagar på får, höns, skaldjur och grönsaker — ingredienser som är goda just nu.

(Forts. på nästa sida.)

Menuer

Middag 1:

Till cocktailen: Vinmusslor med lök och dansk kaviar och citronskyfflor *.
Gelead sjötunga med hummer.
Marinerad lammstek med pommes frites *.
Krusiferstvockesbottnar med ärter *.
Nougatfromage med fina spån.
Viner: 1947 Château Grand Tuy Ducasse, en ärt bordeaux för 9:75 flaskan; 1927 års vintage från Graham, ett utsökt rött portvin för kr 14:—.

Lunch 1:

Till cocktailen: Randig smörgås *.
Hummersuffé.
Savarin med frukter och vispgrädde *.
Vin: Vit bourgogne Dry Pouilli Réserve á kr 11:— eller det lättare elsasviner Traminer Schlossberg Grand Vin á kr 10:25.

Middag 2:

Gourmetsoppa.
Till cocktailen: Flottyrkokta ostbollar *.
Kalf gös med sparris, champinjoner och majonnäs *.
Bräserad lammstek med dillsås *.
Mockaparfait.
Viner: Sherry till soppa och efterrätt. Magnumflaskor av Cruse Monopole. Pris per vanlig flaska kr 8:—. Magnumflaskor ser festligare ut och dessutom anses vinet på dessa bättre. Av middagen riktigt fin kosta då på Château Pichon Longueville Baron á kr 15:75, ett mycket förnämligt vin.

Lunch 2:

Små kokotter med kalvbräss och champinjoner *.
Kallt blandat kött i gelé (överbliver lammkött, tunga och hönsbröst).
Ostsuffé *.
Viner: Genomgående rödvinet Lalande Imperial rouge Monopole á kr 7:75.

Så här enkelt kan man duka upp med cocktail eller sherry i vardagsrummet. I snäckorna vinmusslorna, på fatet hemrostad salt mandel och i ringen små marinerade champinjoner. Enkel blomdekoration är lila och vita malvor i kopparbunke. Tillfuget serveras på teakträbricka och kan alltså bjudas omkring om man vill.

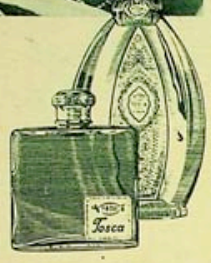
Sveriges stjärnmanneckänger ger TOSCA-råd:

Hur applicerar Ni Er TOSCA parfym?

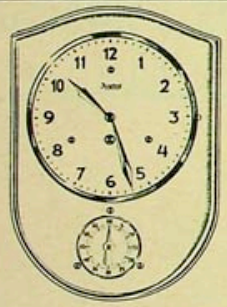

»Här, på axlarna» säger ANITA EKBERG

»Här jag något urringat, t ex aftonklänning, sätter jag litet Tosca-parfym på axlarna och halsen. Klär jag mig högt i halsen och med lång ärm blir det i stället en droppe vid örat eller på handleden. Och jag friskar med förtjusning upp mig med litet Tosca Eau de Cologne.»

№ 4711. TOSCA EN DOFT SOM SKÄNKER HARMONI I SKÖNHETSVÄRDEN

Elfenbensfärgad metallkåpa med grön randdekor. Åtta dygns ankarverk. Inbyggd korttidsmätare från 1 till 60 minuters gånglid. Signal vid inställd tid.

Urkultur i köket

Ni behöver en klocka i köket — ett äkta Junghans köksur. Ovan avbildade modell med *inbygd korttidmätare* är en oumbärlig hjälpreda för den effektivt arbetande husmodern.

Junghans

— säljes av stjärnurmakare.

Vickning

kan man kalla detta korvträd som serveras till små grytor med rit och lustiga, röda gurkor. Senap och hårt bröd gör resten.

TILL DAMERNAS VÄRLDS SHOPPINGSERVICE
Västmannagatan 69, Stockholm, tel. 23 41 55.

Undertecknad rekvirerar härmed mot postförskott:

....., st. överraskningsträd nr 6482 i isblått, glasklart, grönt, rosa (stryk det som ej önskas) á kr 5: —.

Postförskottsavgiften kr 0: 45 förutom portot tillkommer.

Namn: .....

Bostad: .....

Postadress: ..... DV 42

Skriv tydligt.

Frankera med vanligt brevporto, ej med 5-öres frimärke. Affärer i Stockholm: Sveavägen 54, tel. 22 75 20, Götgatan 83, tel. 43 66 30, Birger Jarlsgatan 12, tel. 67 86 44. Norrköping: Drottninggatan 66, tel. 348 18.

HUR JAG TRÄFFADE HENNE

Forts. fr. sid. 32

— De hade tittat lite för närgånget på indianskorna. Ett långt ögonkast.

— Kvinnorna är inte otillgängliga. Men männen är obyggligt svartsjuka.

Han röker häftigt, den ena cigarretten efter den andra, och fortsätter vasst och med en viss hetta.

— De vita har sig själva att skylla. En gång kom de hit och skulle exploatera gummit. De mördade, rånade och brände infödingarna och deras hustrur, barn och hem. De tände ett hat som inte slocknar än på länge. Så starkt som minnena, den muntliga traditionen och blodshämndsbegreppet lever hos infödingarna.

Men missionärerna, vill man invända. De har väl gjort mycket för pacificering av vildarna i form av läkarvård, undervisning, religiositet.

Rolf Blomberg har inte särskilt höga tankar om dem heller. Åtminstone inte om flertalet. Han drar ett enda exempel, häpnadsväckande för öron som lyssnat till historier om kulturella storverk av kristna i nattsvart okunnighet i främmande land:

— På sina håll sätter missionärerna infödingarna till att vaska guld åt dem. Ett tidsödande, tröttsamt och malande jobb. Och obetalt. När de vaskat en viss mängd belönar missionärerna dem med en nickelamulett att hänga i ett snöre om halsen. Ett visst antal amuletter garanterar dom stackarna tillträde till himlen, utlovar missionärerna!

Läka bittert talar han om kärleken mellan de vackra indianskorna och de vita männen.

— Sorry, säger han, van att tala engelska med folk i alla världsdelar. Sorry, men jag har inga romantiska historier att berätta om vita män som förälskat sig i indianskor och delat ett liv med dem. Det mesta jag hört är inte särskilt uppbyggligt.

Det låter lite hårdkokt.

Tror han då inte på kärleken?

Han! Som förälskat sig i en ecuadorianska, som tagit henne med hem till Sverige som sin hustru? Som har sitt andra hem i hennes hemstad, huvudstaden Quito, ett näste högt uppe i de ecuadorianska bergskedjorna, ett näste av förintande skönhet av gammal och ny kultur.

(Forts. på nästa sida.)

— Jodå, kommer det med explosivt eftertryck. För sjuttom, visst gör jag det. Jag har ju gift mig med ecuadorianskan här på skrivbordet . . .

Hur Rolf Blomberg träffade sin Emmita, är en fantastisk historia — rikt fasetterad — tragisk, romantisk, kuriös på samma gång.

Det hände under kriget. På Java, när Rolf tjänstgjorde för Röda Korsets räkning som förbindelseman. Och där Emmita satt i koncentrationsläger.

— En dag står jag mitt ibland myllrande flyktingar som kommit med en järnvägstransport från ett koncentrationsläger. Ögonen får ett uttryck som av en lätt tyvaning. Det vällde ut folk, smutsiga, trasiga, hungriga, utmärglade, sjuka. Plötsligt känner jag en hand på min arm — »Är det inte Rolf?»

Jag vände mig om. Det var Emmita som jag inte sett på över tre år . . .

— Emmita, utbrister han och glider undan skynd av en kraftig rökslinga. — Emmita hade levt som ett eländigt djur i ett läger under dessa tre år. Hennes man, en holländsk ingenjör, hade dödats av japanerna. Hon födde en liten dotter i lägret, just innan hon fängslades . . . För flickans skull hade hon tvingat sig att leva vidare.

Över bordet räcker han fram ett foto. Det föreställer den unga ecuadorianskan från skrivbordet, badande på en ljuvlig beach i en sarongliknande baddräkt.

— Den kvinna jag såg framför mig vägde inte ens 30 kg, fortsätter han. Hon hade lyckats bli frigiven för att hon påstod sig vara eurasiska, en grupp där nere som släpptes från lägren genast efter Japans kapitulation för att deras välvilja skulle vinnas för indonesierna. Emmita ser sydländsk ut, men hennes typ är svårplacerad. Alla identitetspapper var sen länge förstörda. Ingenting kunde bevisa motsatsen. Så hon släpptes — efter 3 år.!

Men romansen började inte förrän i Ecuador, påstår han. Den gången såg han bara till att hon kom hem igen.

— Men när jag kom ner till Ecuador för att leta rätt på aueaindianerna stötte jag på henne i Quito. Då var det klippt.

Jag har ju redan sagt, att ecuadorianskor är oemotståndliga. Det charmiga upptäckarlevnet gmistrar till igen. Vi gifte oss, hon följde mig ibland på mindre ansträngande djungelexpeditioner. Och när jag var ensams skickade hon brev nästan varje dag som singlade ned från flygplan, som jag stod i kontakt med för att tala om mina öden via ett signalsystem.

Den forna societetsdamen — orden är Rolf Blombergs egna — är en oherrans pigg och trevlig reskamrat, med stark smak för äventyr. Vilket förresten ligger i släkten. Svärmor är en förtjusande livlig och rolig gammal dam som ständigt letar efter guld, berättar han. Varje gång svärsonen skall ut på en expedition kommer hon stickande med kartor (guvet, var hon får dem ifrån, utbrister han förbryllad) och muntliga traditioner om var det finns inkaskatter.

Rolf Blomberg är inte direkt nödlidd. Han är förresten själv ute efter en gammal guldtrova:

— En inkaskatt, uppskattad till *sju-hundra-tusen-miljoner* dollar, slänger han fram, inte utan en darrning på manschetterna. Många expeditioner har varit ute efter den . . .

Ögonen lyser mörka. I det ögonblicket är han inte längre forskaren utan äventyraren, lyckosökaren, pojken med de farliga drömmarna.

— Jag tror mig ha kläm på var den finns . . . så jag sökte upp ett flygbolag därnere och had att få hyra ett plan. Jag betalar 2 miljoner dollar, sa jag till bolagsdirektören . . .

Han gestikulerar och skrattar sitt låga, mörka virila skratt.

— Du är tokig, stönade han, för han är en god vän till mej och mån om mej . . . så han stängde dörren om oss. Det kan du aldrig betala, sa han.

— Inom parentes sagt, så hade jag aldrig tänkt det heller. Utom om jag fann *inkaskatten* . . .

Med de premissernsa hade flygdirektören genast större förståelse för projektet. Det vimlar av folk med smak på guld i Inkas forna rike. Och han var dessutom en av dem som sökt efter skatten själv . . .

Rolf Blomberg fick låna ett plan, monterade in kameror och startade för en grovorientering över djungeln. Det tog sin tid. Bara under ett par fattiga månader på året kan man färdas i dessa outforskade, egendomliga trakter med en fauna som inte finns beskriven av någon vetenskapsman, och med ett klimat som bara erbjuder regn lag och natt.

Nu sitter han hemma i Sverige och muttrar:

— Nu tror jag att jag har lokaliserat skatten. Och jag har en ingenjör som skall ta med sig en expedition och orientera genom området med en mineraldetektor i oktober . . .

Han visar bilder och kartor. Bilder från Ecuadors hjärta. Där han förlorat sitt eget. Dit han alltid kommer tillbaka, förr eller senare.

— Nej, jag är inte direkt en äventyrare. Han skakar avvärjande på huvudet. Jag vet inte vad jag är. Men det här är mitt liv. Jag kan aldrig leva något annat efter det jag smakat på det här.

Han och Emmita är bara hemma för att skrapa ihop pengar till att bygga en båt, som skall föra hela familjen jorden runt under årtatal framåt — för åratal framåt ge dem detta liv.

Detta liv som Rolf Blomberg inte för allt guld i världen kan avstå ifrån.

Ketty Alatalo.

Något nytt

Ni måste prova Almedahls *skrynkelfria* "inne-serie"

Almedahls nya "inne-serie" för höst och vinter är verkligen något att se! De smidiga, skrynkelfria kvalitetstygerna är tillverkade av krusiga rayonfibrer och har helyllevarans härliga känsel och perfekta fall. Känn på de nya tygerna — prova de nya modellerna och *se på priserna* i Er affär. Där finner Ni säkert en klänning just för Er!

Modell 41175 endast Kr 54:-

Rätt val Almedahl

ALMEDAHL-DALSJÖFORS AB · GÖTEBORG

SM plast aktuellt

SM bunke

Hållbart, trevligt serveringskärl. Lätt att vispa i. Med "pip" runt om. I gul och blå Mepal.

BRODERA MED CLARK'S

ANKAR GARNER

Flesta färger, bästa färger, äkta färger